

De la cruce în Paradis

Calea Domnului de la cruce, locul celei mai adânci umilințe și rușini, până la cea mai înaltă glorie a cerului era scurtă — scurtă și glorioasă. El a putut parcurge această cale pentru că L-a glorificat pe Dumnezeu în toate. Dar El nu a parcurs-o singur; tâlharul „răstignit” pentru fărădelegile sale L-a însoțit! Acestui om i se pronunțase pe bună dreptate o sentință de moarte îngrozitoare din partea oamenilor, iar în fața lui se afla judecata *eternă*. Cuvintele, pe care el le-a adresat celui răstignit ca și el, care batjocorea: „*Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință? Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici*” [Luca 23.40,41], dovedesc că nu numai că recunoștea condamnarea sa ca fiind dreaptă, ci și că avea o presimțire clară și teribilă a ceea ce îl aștepta după moarte: judecata dreaptă din partea lui Dumnezeu, ale cărei porunci le încălcase în mod rușinos. Și totuși – tocmai el a avut privilegiul de a-L însoți pe Domnul Isus în marșul Său victorios de la cruce la Paradis, de la ocară și rușine la gloria de sus! El, care părea să fie o pradă sigură a lui satan, a fost smuls din mâinile căpeteniei întunericului și a intrat în Paradis împreună cu Învingătorul, ca primul semn al victoriei câștigate.

Da, nu este scris că Domnul a dezbrăcat pe cruce stăpânirile și autoritățile și le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor? (Coloseni 2.15). Oare nu a nimicit El prin moarte pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și i-a eliberat pe toți cei care, din frica morții, erau supuși robiei toată viața? (Evrei 2.14,15).

Într-adevăr, victoria era demnă de Cel care a câștigat-o, lucrarea și rezultatele ei fiind pe măsura Celui care a realizat-o. Să ne imaginăm un om care se află în fața unei morți sigure, la marginea pierzaniei veșnice, și care în aceeași zi trece pragul cerului; un om care, ca membru nevrednic al societății umane, este răstignit pe cruce, pentru a o părăsi ca unul vrednic de comuniunea cu Tatăl și Fiul; un om, a cărui inimă fusese până atunci plină de ură și vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său, încât nu se putea abține să-L insulte și să-L blasfemieze pe Domnul care atârna lângă el, la fel ca pe tovarășul său, și care apoi, dintr-o dată, se condamnă pe sine însuși, îl muștră pe tovarășul său, îl justifică pe Isus și merge cu El în Paradis ca un sfânt! Ce contraste: aici răutatea fără margini a omului și acolo mila de neînțeles a lui Dumnezeu, pe de o parte păcatul care prisosește și pe de altă parte un har mai abundent!

Cunoaștem temelia pe care a fost posibilă dreptatea, pentru ca ea să acționeze în har. Este sângele prețios al lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, minunata lucrare de împăcare pe care El a săvârșit-o chiar în acele ore, când, ca Miel al lui Dumnezeu prestabilit înainte de întemeierea lumii, a purtat vina noastră. Tâlharul era un păcătos, un *mare* păcătos, dar Fiul Omului venise în lume „ca să mântuiască pe *păcătoși*”. El nu mai avea timp să-și schimbe viața, să se gândească la „îmbunătățirea” sa. Dacă nu voia să fie pierdut pentru totdeauna, trebuia să fie ajutat *imediat*. Dar lângă el atârna Cel care venise „să caute și să salveze pe cei *pierduți*”. Și nu numai că trebuia ajutat *imediat*, ci și în mod *complet* și *definitiv*, astfel încât să fie potrivit pentru cer. Și acest ajutor i-a fost acordat, pentru că Isus i-a spus: „Astăzi vei fi cu mine în *paradis*”. În cele din urmă, el trebuia să aibă și certitudinea deplină că el, care nu avea decât *numai* păcate și nu putea repara nimic, putea privi fără teamă spre viitor; și această certitudine i-a fost dată prin cuvintele: „*Adevărat îți spun*”. El se putea baza pe această autoritate, își putea pune piciorul pe această stâncă.

Astfel, tâlharul „muribund”, în loc să intre în chinul meritat, a intrat în bucuria și liniștea paradisiului, în loc să intre în întunericul unei eternități chinuitoare, a intrat în lumina strălucitoare a prezenței Mântuitorului său. Înfrângerea aparentă a celui „părăsit de toți” s-a

dovedit a fi cel mai glorios triumf asupra puterii căpeteniei acestei lumi. Scos din gura leului, tâlharul „credincios” a putut intra împreună cu Isus în paradisul lui Dumnezeu. Dacă primul om a pierdut paradisul pământesc prin neascultarea sa, Omul al doilea a câștigat paradisul ceresc prin ascultarea Sa și l-a dus acolo pe tâlharul „mântuit”, ca pe primul „rod al muncii sufletului Său”.

Cu adevărat, aceasta este har, har demn de adorare. Și astăzi, *fiecare* credincios se află pe același pământ. Da, „dar unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și *harul să domnească prin dreptate* spre viață eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 5.20,21).

Titlul original: „Vom Kreuze zum Paradies”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 189-192.